

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

2

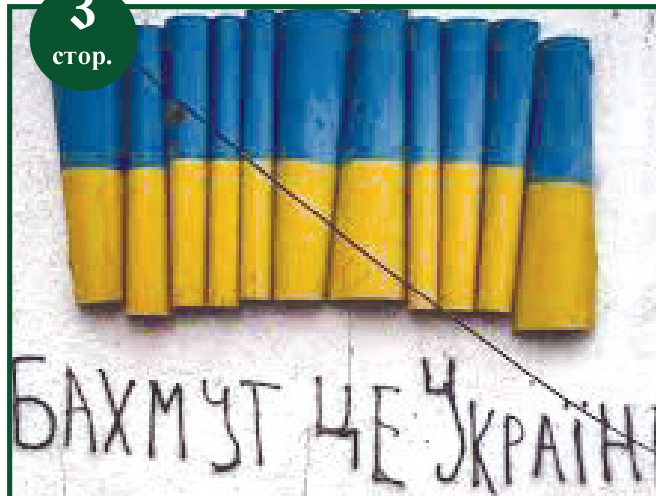
стор.

Москалі - "рашисти" –
геть з України! (Бо вже пора)

3

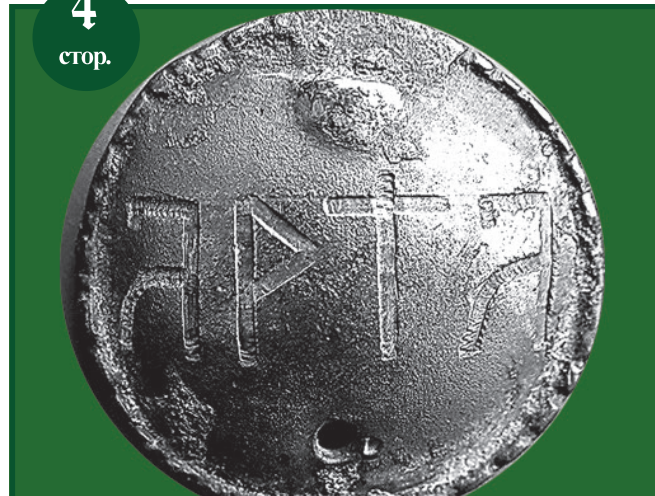
стор.

Бахмут і Соледар – це не просто
"точки" на карті, а символи Опору

4

стор.

Ось ми звідки: давні словянські
держави на українських землях

ПРО НАШОГО, УКРАЇНСЬКОГО "БАРНІ" МИ ЩЕ НАПИШЕМО

Наш недавній співрозмовник – командир роти батальйону "Поліська Січ" окремої бригади спецпризначення імені Богуна – старший лейтенант "БАРНІ", пройшов потужний, складний, і водночас – дуже стрімкий шлях у своїй командирській кар'єрі. У той день, коли "все почалося", Володимир (цивільне ім'я "Барні") ще працював в одному із підрозділів компанії "Філіп моріс" і якраз 24 лютого 2022 року отримав призначення на нову посаду. Проте на новому місці роботи йому не вдалося навіть побувати, бо вже на другий день майбутній "Барні" приїздить до рідного села на Житомирщині і стає в ряди територіальної оборони. Ще за тиждень, зрозумівши, що війна набрала гігантських масштабів, "Барні" йде служити до війська, потрапляє у бригаду імені Богуна, де отримує свою першу командирську посаду командира взводу. Маючи військову спеціальність, гарну теоретичну підготовку військової кафедри, "БАРНІ" досить швидко зумів вжитися у середовище бувалих військових і вже у ранзі взводного командира вчився бити ворога так, як належить. "Барні" вмів і знав, як брати на себе стільки відповідальності, аби його підлеглі відчували його командирську опіку у будь-яку, а особливо – у найважчу хвилину. Головне для лейтенанта, який досить швидко освоїв посаду взводного командира і скоро став командиром роти, постійно і ледь не на кожному кроці вчитися грамотно і вміло воювати. Про військові будні старшого лейтенанта "Барні" – "медведика", який дуже швидко вчився і гарно навчився бити агресивного "ведмеда" – рашиста, читайте у наступному виході нашої газети. Вже тоді, коли матеріал про "Барні" був підготовлений до публікації в газеті, надійшла сумна звістка про те, що наш недавній співрозмовник – ротний "Барні", на позиціях під Бахмутом зник безвісти. Нарозі відомо, що сталося це 31 грудня 2022-го року під час мінометного обстрілу та стрілецького бою, у якому "Барні" отримав множинні поранення. Звістка сумна і печальна, але наша розмова із ротним, який вмів бити рашистів і прагнув звільнити рідну землю від ненависного загарбника, обов'язково з'явиться вже у наступному номері нашої газети.

МОСКАЛЯМ – ЧАС ЗАБИРАТИСЯ ГЕТЬ! ЖОДНОГО ЗЛОЧИНУ УКРАЇНА НЕ ПРОБАЧИТЬ!

– Ось, "Остап" росіяни все частіше твердять, як завчену мантру про те, що підрозділи ЗСУ от – от збираються перейти українсько-російський кордон, окупувати територію Белгородщини, ну а далі жахливість такої перспективи у росіян стократно зростає. Що скажете із приводу таких чуток і в чому, на ваш погляд, причини спалаху таких панічних настроїв у прикордонних районах росії?

– Я відповім вам, як рядовий солдат ЗСУ, як син і як батько. Як громадянин країни, яка вже більше восьми років більшою чи меншою мірою відчуває агресію з боку хижацько-дикунської держави. І я кажу про це насамперед тому, що росіяни не знають і знати не хочуть хоча б частинку тієї правди про війну, яку вони абсолютно нахабно, по -бандитськи грубо і безпричинно розпочали проти абсолютно мирного, хазяйновитого, доволі цивілізованого народу. Адже найвищий рівень їх інформування – низка телевізійних шоу, куди запрошуються або ж шизофреніки, або ж професійні провокатори. Постійна демагогія, відверта брехня, якою годують кремлівські пропаГАНДОНІ своїх глядачів та слухачів, сформувала десятки мільйонів небачених ідіотів, які поки що нездатні уявити ті жахіття, руйнування, що принесла на наші землі російська орда. Їх навчили ненавидіти та зневажати нас, як людей, що не хочуть одягати на свої шиї імперське ярмо і жити у смиренній сорочці, яку вони називають "адін нарот". Про те, чим живуть украї

– Нці, що відбувається насправді в українських містах і селах, вони не знають, але мусять знати. Але якраз ось тут слід сказати про те, що знають і у чому переконалися вже чимало українських патріотів: поки ми не перенесемо війну вглиб на їх територію, хоча б на десять, а краще – на тридцять – п'ятдесят кілометрів, доти вони не відчуватимуть реального подиху війни. А взагалі, ідеальним варіантом забезпечити безпеку українського кордону з боку рашистської країни було б створення стокілометрової буферної зони з їх боку, де не

було б військових частин, звідкіля нічого не могло б стріляти у бік України. Ось у таких умовах можна проводити мирні переговори із росіянами.

– Хто несе, на ваш погляд, відповідальність за розпочату проти України війну? Дехто звинувачує і називає ініціатором війни виключно кремлівського фюрера путіна?

– Розумію, що путін володіє по суті диктаторськими повноваженнями. Однак казати, що лише він винуватий у розв'язанні цієї катастрофи, невірно. Війна триває вже не тиждень і навіть не місяць, до вторгнення в Україну залучено вже сотні тисяч росіян, які слухають настанови і накази свого вождя, палять і грабують українські міста і села. То хіба російський народ не винуватий? Хіба росіяни не повинні нести свою долю чи частину відповідальності за вчинені злочини? Повинні, бо вони підтримують злочинну авантюру. Я кажу про це, бо знаю про це із вуст конкретних росіян, які потрапили у полон до наших підрозділів. Так, вони дуже примітивні, вони упосліджені і ошукані. Вони тупі, але й водночас жорстокі і фанатично заціклені на війні проти сусідів, проти інших народів. Україна в їх очах викликає лють і зневагу. Агресія і ненависть – це не просто спалах їх гніву, а насправді це їх релігія, їх сутність і їх кредо. Загарбники і фанати – вбивці – це їх герої. Якось довелося у визволеному від рашистів селищі побачити напис, який був розміщений кимось із російських окупантів "Весь мир против нас и нас это вдохновляет". Неодноразово думав над цим жахливим гаслом, про яке, здавалося б, у XXI столітті і думати вже неможливо. Знову ж таки, про масштаби цього імперського злочиння ми, так само, як усі європейці, не кажучи про народи більш віддалених континентів, або забули, або ж і не знали зовсім. Але ж в Україну вторглися сотні тисяч російських окупантів. Скільки їх родичів, друзів, знайомих, які залишилися в росії, виступили проти вбивства мирного населення, проти бомбардувань та ракетних обстрілів українських міст і сіл? Ніскільки! Хто висловив хоча б словечко співчуття від загибелі тисяч діточок під за-

Боець із чисто українським і давно легендарним у народі псевдо "Остап" має багатий досвід бойових дій, що розпочалися із 24 лютого 2022-го року. Ну, а взагалі "Остап" вважається бувалим воїном, адже його бойовий гарт бере відлік із подій 2014/2015 років. Втім, зараз ми розмовляємо із "Остапом" на Харківщині, де ворога вигнали внаслідок рішучого, вмілого та вдалого наступу підрозділів ЗСУ. Це було восени минулого року, але страх від швидких, а часом – просто нищівних ударів українських воїнів, призвів до появи десятикратно більшої хвилі панічного страху у середовищі цивільного населення прилеглої до Харківщини території Белгородської області.

валами зруйнованих будинків, розтрощених торговельних центрів, стертих з лиця землі лікарень чи пологових будинків? І знову – ніхто! Це все воїнство, яке масово чинить злочини в Україні, мусить бути покаране дуже суворим чином. Це не бравада і не банальні слова, бо від того, що вже "натворили" рашистські нелюди, холодне кров і встає сторчма волосся.

– Їхні системи "Солнцепёк", якими вони хвалялись на весь світ і страждали своїх потенційних супротивників, в Україні використовувались для руйнації (а по суті випалювання) житла мирного населення...

– Так, тепер це вже загальновідомі факти. Мені доводилося бачити наслідки враження ка сетними снарядами осель мешканців Харківщини. Дуже жаллива картина! Після кількоххвилинного обстрілу села, де не було жодного військового, не було ні техніки, ні складу із боєприпасами, п'ятнадцять осіб мали травми та поранення, а троє загинули. Особисто відвозив тіло однієї загиблої жінки до моргу. Але знову ж таки, росіяни мають схиблені бажання знищувати наші міста і села, це для них – очевидний пріоритет, хоча хтось там пятаків весною 2022-го року про начебто денацифікацію України. Просто фантастична маячня, яка може народитися в одній чи кількох хворих головах, а далі ця хвороба поширюється на все суспільство.

– Наскільки змінилася ситуація в росії після оголошеної там мобілізації?

– В принципі, нічого не змінилося. Дивина полягає у тому, що путін наголошував у перші дні вторгнення своїх полчищ в Україну, що так звана "спеціальна військова операція" матиме блискавичні темпи і про мобілізацію не йтиметься взагалі. Потім, коли "рашики" отримали здачі від українців на півночі, коли їх просто помножили на нуль на Харківщині, путін оголосив мобілізацію. Начебто часткову. Що це значить – не знає ніхто у світі, окрім самого кремлівського фюрера. Але що це означатиме насправді? Лише нові руйнування, нові обстріли і нові жертви. З обох сторін, але росіян кладуть людей без ліку і без оглядки на те, що може хтось із рідних приречених на смерть орків обуриться, хтось почне протестувати проти війни, якої рашисти не знають і досі не розуміють. Нам, українцям, ця мобілізація додасть роботи по знищенню орди, яка, як сарана, лізе на нашу територію. На жаль, це призводить до жертв, до втрат не лише будівель, підприємств, всієї інфраструктури, але й людей. Проте у нас немає і нам не залишили іншого виходу, аніж захищатися.

– На що розраховують кремлівські вожді, розуміючи, що наступ ЗСУ все одно змусить їх піти із території України?

– Точно не скажу, але ось тут, поряд, через кордон у Белгородській області, ширяться чулки, а по суті – розповсюджується інформація про те, що, в разі зайняття українськими військовими навіть найпершого міста Шебекино, росія нанесе ядерний удар

по Києву. Ось так і не менше! Росіяни навіть не припускають думки, що їх вожді, як вогни бояться світової спільноти. В Україні вони ведуть себе, як бандити і грабіжники, але ж свої статки (а це мільярди доларів) вони тримають за кордоном, у Європі, у США та інших острівних місцевостях. Тому ядерні погрози нехай залишать собі і своїм ошуканим людям.

– Ще одне питання щодо назви вашого батальйону "Дике поле", якої вороги неабияк бояться і навіть жахаються?

– "Дике поле" – це не лише назва, а стан душі. Більшість бійців, які воюють у нашому батальйоні, народилися і жили у степових районах Лівобережної України. "Дике поле" – давнє уособлення вольниці, свободи і незалежності. Я, наприклад, потомствений запорожець і цим горджусь. Ось такий, як сьогодні, сплеск чи піднесення нашого патріотичного духу, розпочався по суті ще у 2015-му році, коли у Запоріжжі було сформовано добровільні загони "Самооборони", де ми вперше зрозуміли, відчули, що нам доведеться воювати із орками. Але водночас – що ми сила, яка здатна здолати імперську нечисть, що завважала нам жити упродовж століть. Ось ці всі роки, після 2015-го, коли багато хто із нас розумів, що рашисти зі своїм "русским миром" у спокої нас не залишать, ми мали б готуватися дати нищівну відсіч загарбникам, аби вони більше не лізли. На жаль, ефективної підготовки до очевидної агресії ми не вели. Хоча багато хто був готовий і тримав порох, як то кажуть, сухим. Зокрема, я вже 28 лютого 2022-го року прийшов до військомату зі своїм бронезином, зі своїм карабіном та купою набоїв до нього. І таких, як я, прийшло тисячі. Сьогодні тут воюють із орками люди різних професій, різних вікових категорій, різних релігійних вподобань, різних статків. Але це міцна, згуртована єдиною, святою метою, сім'я побратимів. Хтось казав нам про "другу армію світу", про захоплення України та її демілітаризацію і денацифікацію упродовж місяця, а по максимуму – двох. Нас прийшли загарбати, поневолити, повернути у давно скинуте нами ярмо. Якщо точніше – багатьох із нас вони планували тільки знищити. Адже за байками і розповідями про "єдиний народ" реально треба бачити війну двох світів – протилежних одне одному, ворожих і непримирених. Хоча ми, як цивілізована і по справжньому європейська нація, вміємо і прагнемо жити із сусідами виключно мирно і по людськи. Це загальновідома істина і тепер про це знає увесь світ. Але є країна, яка відверто, зневажливо і нахабно плює на прийняті у світі правила, норми цивілізованого співжиття. Вона, її диктаторські правителі і вихований у імперській шизофренії народ, не бажають миру. На жаль, таке сусідство випало саме для нас. Але ми сьогодні твердо переконані, що іншого шляху, аніж фізично знищити кожного рашиста, що перетнув наш кордон і плюндрує сьогодні наші землі, немає. І бути не може. За нами – перемога! Слава Україні!

Західні танки – вирішальний фактор розвитку війни в Україні

Аби допомогти Україні у боротьбі з армією РФ, західні стратеги роблять ставку на тактику "загальновійськового бою", не притаманну Росії. Для успіху Києву потрібні танки західного зразка на кшталт Challenger та Leopard.

Швидкість, із якою Україна на початку осені минулого року відвоювала майже всю окуповану Росією територію Харківської області, здивувала західних аналітиків. Контратака тривала лише кілька днів. Передусім під час боїв за Куп'янськ Збройні сили України швидко прорвалися углиб окупованої російськими військовими території.

Головним ключем військового успіху, очевидно, були узгоджені дії танків, артилерії та розвідувальних дронів під час наступу. "Дуже успішний механізований прорив на куп'янському напрямку показав, що Україна в змозі вести загальновійськовий бій завдяки комбінації цих систем озброєння та тренуванням, які передували цьому", – говорить Ніко Ланге, експерт з питань України, який представляє Мюнхенську конференцію з безпеки.

ЗАПОРУКА ВІЙСЬКОВОГО УСПІХУ – КОМУНІКАЦІЯ ТА КООРДИНАЦІЯ

Натомість Росія під час боїв в Україні продемонструвала, що "вона не може вести загальновійськовий бій", вважає військовий аналітик Ігаль Левін. У розмові з DW колишній офіцер і відомий в Україні військовий блогер стверджує: росіяни "намагалися реалізувати цю концепцію", але для цього "окрім грамотності командирів" потрібна "добре налагоджена координація між підрозділами".

Саме із координацією та комунікацією справи в російській армії погані, констатує експерт, адже Росія "успадкувала оргструктуру, скелет від радянської армії". Натомість українська армія, попри те, що вона так само має коріння в СРСР, за словами Левіна, виграє від американських та канадських тренувальних програм останніх років, у яких брали участь передусім молоді командири. Іще один фактор успіху ЗСУ – те, що "з 2014 року через фронт пройшли сотні тисяч добровольців".

ЗАГАЛЬНОВІЙСЬКОВИЙ БІЙ ЗА УЧАСТІ ЗАХІДНИХ ТАНКІВ

"Тож якщо Україна зараз отримає більше цих танків та бойових машин піхоти, вона буде здатна організувати підрозділи, які могли б реалізувати такі прориви, прирізом, на півдні чи на сході", – розмірковує Ніко Ланге. "Ці танки та БМП", які має на увазі експерт, – це західна техніка: AMX-10 RC з Франції, Bradley зі США, а також німецький Marder, 40 екземплярів якого Берлін все ж погодився надати Києву після довгих вагань.

Натомість Великобританія пішла ще далі та підтвердила, що першою надасть Україні танки західного зразка – Challenger 2.

Зрештою, кілька днів тому польський президент Анджей Дуда посилив тиск на німецький уряд (передусім Соціал-демократичну партію Німеччини канцлера Шольца) та повідомив про готовність надати Києву 14 танків "Leopard" Утім, для цього потрібна згода Берліна, адже ці танки було розроблено та виготовлено в Німеччині.

РІШЕННЯ ЩОДО ТАНКІВ ПІД ЧАС ЗУСТРІЧІ В РАМШТАЙНІ?

Цієї п'ятниці представники 50 країн-союзниць США уже вкотре зустрінуться на американській військовій базі в німецькому Рамштайні у рамках так званої контактної групи з питань України. Не виключено, що й там Німеччина знову опиниться під тиском. Передусім це пов'язано із ситуацією на сході України, навколо міст Соледар і Бахмут. Російська армія ще минулого тижня заявила, що повністю захопила місто і в змозі взяти в оточення Бахмут. Українські військові натомість ще до вівторка, 17 січня, стверджували, що тримають оборону в Соледарі.

У чому немає сумнівів – то це в тому, що російські війська продовжують інтенсивний наступ на українські позиції попри величезні втрати у власних лавах, зокрема, й серед нещодавно мобілізованих солдатів. В Україні вже давно бої навколо Бахмута називають донбаською м'ясорубкою.

ПРОТИВАГА РОСІЙСЬКІЙ ВІЙСЬКОВІЙ СИЛІ

Американський військовий експерт Майкл Кофман не береться спрогнозувати подальший розвиток ситуації уздовж лінії фронту на сході України. "Російським військам певною мірою допомогла мобілізація", – вважає колишній військовослужбовець американського флоту. Але, на думку Кофмана, це зовсім не означає, що росіяни готові до подальших великих наступів, "крім того, що ми побачили в Бахмуті".

Багато різних аналітиків єдині в тому, що і Україна, і Росія готуються до нових наступів. "Завдяки потоку свіжомобілізованих солдатів Росія 2023 року матиме певні ресурси для наступу", – говорить австралійський військовий блогер Мік Раян. Водночас колишній генерал-майор зазначає, що ці ресурси не співставні з тими, що російський президент Путін мав у своєму розпорядженні в лютому 2022 року.

Якщо Україна отримає західні танки та БМП, то зможе застосувати їх на полі бою разом із уже наданою Києву іншою зброєю західного зразка на кшталт німецьких зенітних самохідних установок Gepard, самохідних артилерійських установок Panzerhaubitze 2000 або ж американських ракетних артилерійських систем HIMARS. Адже всі вони – за логікою західної військової доктрини – частини загальновійськового бою. Експерт Ніко Ланге розмірковує: завдяки швидкості та рухливості українські війська могли б дати відсіч російській перевазі Росії в озброєнні та солдатах. Але лише в тому разі, якщо Захід швидко надасть Україні танки, переконаний він.

Залужний вперше особисто зустрівся з Міллі: розповів про потреби ЗСУ

ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧ ЗСУ ВАЛЕРІЙ ЗАЛУЖНИЙ ВПЕРШЕ ОСОБИСТО ЗУСТРІВСЯ ІЗ ГОЛОВОЮ ОБ'ЄДНАНОГО КОМІТЕТУ НАЧАЛЬНИКІВ ШТАБІВ США МАРКОМ МІЛЛІ.

На своїй сторінці у Twitter Залужний написав, що зустріч відбулася у Польщі. Зокрема, головнокомандувач ЗСУ розповів Міллі про потреби української армії.

"Висловлюю подяку за непохитну підтримку та допомогу, надану США та союзниками Україні. Визначив нагальні потреби ЗСУ, задоволення яких прискорить

нашу перемогу", – заявив Валерій Залужний.

Сам факт проведення особистої зустрічі Залужного та Міллі говорить про багато речей, про які поки що немає бодай загальної інформації. Зустріч Головнокомандувача ЗСУ із Головою Об'єднаного комітету начальників штабів США стала прологом до нового етапу співпраці України зі США, а також важливим етапом підготовки ЗСУ до проведення наступальних операцій у 2023-му році.

Володимир Зеленський: Україна отримає Patriot від Амстердаму

УКРАЇНІ БУДЕ НАДАНО ЩЕ ОДНУ, ВЖЕ ТРЕТЮ, БАТАРЕЮ ПРОТИПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ PATRIOT. ЇЇ ПЕРЕДАДУТЬ НІДЕРЛАНДИ.

Президент України Володимир Зеленський підтвердив, що Україна отримає від Нідерландів одну батарею ППО Patriot.

"Саме сьогодні прозвучала дуже важлива новина від прем'єр-міністра Нідерландів Марка Рютте. Новина фактично у продовження наших із ним нещодавніх переговорів. Україні буде надана ще одна батарея Patriot. Дякую, Марку!", – сказав Президент України В.О. Зеленський у вівторок, 17 січня.

Він зазначив, що Україна має вже три гарантовані батареї, і це лише початок. Наразі, за словами президента, йде робота над новими рішеннями для зміц-

нення ППО України. Раніше ЗМІ повідомили, що Нідерланди нададуть Україні ЗРК Patriot, приєднавшись до США та Німеччини у посиленні українського військового арсеналу протиповітряної оборони.

БАХМУТ І СОЛЕДАР – ЦЕ НЕ ПРОСТО "ТОЧКИ" НА КАРТІ, А СИМВОЛИ ОПОРУ

Наступальні успіхи ЗСУ в Херсоні та Харківській області, яких вдалося досягти у вересні – листопаді 2022-го року, у значній мірі були визначені результатами більш ранньої виснажливої битви за Донбас, яка знекровила російську армію. Адже бої за Северодонецьк і Лисичанськ, справжня "рубка" між рашистами і силами ЗСУ під Попасною знекровили і знищили фізично на 60-80% усе угруповання окупантів, які були зосереджені у Донецькій та Луганській областях.

Сьогодні аналогічну роль відіграє ще одна "пара" міст – Бахмут і Соледар. Дуже схоже і так само дуже хотілося б, аби битва під Бахмутом та Соледаром змогла відіграти аналогічну роль перед очікуваним весняним наступом України. Якщо в Москві за січень – лютий 2023-го року не вдасться належно навчити, озброїти й

інтегрувати мобілізованих солдат (а це щонайменше сто тисяч осіб) Україна матиме змогу домогтися ще одного прориву на фронті, коли погодні та наземні умови покращаться

І справді,оборона практично зруйнованого через постійні обстріли Бахмута стала для країни символом національної боротьби проти загарбників. По суті, тактична цінність міста в Донецькій області сумнівна. Водночас, тривала битва за Бахмут має стратегічне значення для обох сторін.

Наразі патова ситуація в Бахмуті змушує ЗСУ змінювати свою звичну стратегію. Якщо раніше військове командування намагалося уникати прямих зіткнень, намагаючись маневрувати й ефективно використовувати західну зброю, то зараз картина на фронті дещо інакша. Військовий експерт Сергій Грабський розповів, що бої у Бахмуті та на його околицях – це "зовсім інша за своєю природою" війна. За його словами, ЗСУ продовжують обороняти населений пункт частково тому, що втрати росіян є вкрай важливими для України.

Про давні слов'янські держави на українських землях

Мова йде про давню українську державу Рось, яку через нищення давнього, багатотисячолітнього, рахманського, православного спадку I тис. до н.е. – I тис. н.е., написаного велесовицею, шляхом введення в обіг копійованої візантійської кирилиці, переписування літописів з велесовиці на кирилицю, правок та фальшування текстів, цілеспрямованого нищення всього велесовичного та належного до слов'янського минулого, стали називати Руссю.

ГЕРБ ДЕРЖАВИ РОСЬ – ЩИТОК З ТРЬОМА ВЕРІЗАМИ І ВЕЛЕСОВИЧНИМ НАПИСОМ РОСЬ

Про це вже писалось у статті "ТАЄМНИЦІ ПОХОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АБЕТКИ" у нашому виданні ("Братство Богуна, №5).

Ширше про це можна прочитати і в численних статтях у інтернеті, які мають такі назви:

– "РАХМАНСЬКІ САКРАЛЬНІ ТЕКСТИ ВЕЛЕСОВИЦЕЮ";

– "ПРАВА, ЯВА, НАВА ЯК ОСНОВА ДАВНЬОГО ПРАВОСЛАВ'Я";

– "ВЕЛЕСОВИЦЯ – САКРАЛЬНА АБЕТКА ДАВНІХ РОСІВ, ОСНОВА СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО АЛФАВІТУ" та інших.

То яку ж глибину має українське минуле?

Найперше, варто знати, що справа йде про ті держави, які стали стрижнем слов'янської цивілізації, які мали бесперервний послідовний зв'язок з минулим носіїв православного, давньослов'янського світогляду.

Це держави, в яких перебував центр Рахмано-волхвівської системи, її головні керівні структури – Перша Троянь (духовна влада), БУС (керівник держави), армія, духовні та військові навчальні заклади.

Такі центрально-слов'янські держави послідовно змінювали одна одну на протязі I тис. до н.е. – I тис. н.е., займаючи ту ж саму територію, зі столицями в од-

ному і тому ж місці, з центральним осередком який носив назву Роксолань.

В давнину ці держави носили назви – Артанія (Велика Сукупія), Дулібія, Рось.

Вони постійне та єдине центральнослов'янське ядро, навколо якого утворювались союзи дружніх держав, князівств, уділів світоглядно-православного спрямування, де православне просвітництво вважалось сакральною і непорушною справою.

Прослідкувати виникнення, розвиток, діяльність цих світоглядних союзів, їх боротьбу за збереження давнього православного спадку, світоглядних знань, основ Рахмано-волхвівської системи, можна у статті – "ВІЙНИ ПРОТИ СЛОВ'ЯНСЬКОГО СВІТОГЛЯДУ", яка є в інтернеті.

Але навіщо нам цей спадок?

Відповідь проста.

Саме цей давній православний спадок, діяльність Рахмано-волхвівської системи, дали слов'янам, а найперше українцям, те, що нині зветься нашим менталітетом, нашою духовністю, нашим світорозумінням.

ВЕЛЕСОВИЧНИЙ НАПИС АРТА – НАЗВА СТОЛИЦІ ДЕРЖАВИ АРТАНІЯ, 10-6 СТ. ДО Н.Е.

Не препарували минулого цієї системи, не осягнувши її сакральних знань, ми не будемо здатні самореалізуватись як українці, не зможемо зберегти українські першооснови для наших дітей та внуків!

Натомість ми і надалі будемо вважати, що копійовані Москвою в 15-16 століттях "давньоруські" літописи – це надійні джерела, які говорять нам правду (про це стаття в інтернеті "ДАВНЬОРУСЬКІ ЛІТОПИСИ – ЦЕ ФАЛЬШИВКИ 15-16 СТОЛІТЬ!").

Саме цього і прагнуть імперські ідеологи та їх "наука"!

Таку "науку" нині влаштовує те, що українці не бачать власного глибокого минулого і воюють лишень за створені Москвою наративи!

Їм важливо, щоб українці не шукали більш давніх велесовичних першоджерел, написаних Волосом, Нестором,

іншими літописцями, не прагли бачити глибин слов'янської, православної, рахманської спадщини!

Чому не розуміємо цього?!

В статті "ТАЄМНИЦІ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ" (таку легко знайти в інтернеті), дослідниками рахманського православного минулого була відтворена модель минулого України глибиною у три тисячі років, з переліком головних подій навколо центрів загальнослов'янських держав на Історичній Волині.

Ця, для початку трьохтисячолітня історія, має такий узагальнений вигляд:

– Велика Сукупія – Артанія зі столицею у Арті (10-6 ст. до н.е.)

– напад готів, скотів та галів, руйнування Арті (564 р. до н.е.)

– карпатський та сарматський походи до Європи, визволення Арті (кін. 6 – 4 ст. до н.е.)

– реформи у Артанії, відновлення просвітницької системи (3-2 ст. до н.е.)

– побудова міцного духовного центру на місці Арті – Соуренжа, перейменування союзу у Дулібський (1 ст. до н.е. – 1 ст. н.е.)

– зміцнення Дулібії, побудова союзу слов'ян з гунами (2 – 6 ст. н.е.)

– зростання напруженості навколо Дулібії, проблеми з яхами-полянами (7 – 8 ст. н.е.)

– атака на Соуренж, реформи державного центру в Роксолані, перейменування Дулібії в Рось (поч. 9 ст. н.е.)

– Рось у кільці ворогів, варяжська проблема (сер. 9 – сер. 10 ст. н.е.)

– зрада Рюриковичів, захоплення варягами Київського уділу (межа 10 -11 ст. н.е.)

– війни Росі проти Рюриковичів, вигнання їх разом з варягами на Верхні Поволжя (11 – 12 ст. н.е.)

– татарсько-яхівське нашествя на Рось (сер. 13 ст. н.е.)

– війна Трояні та волинсько-роських князів у союзі з Литвою проти яхів-татарів (сер.13 – сер. 14 ст. н.е.)

– реформи устрою держави з центром на Волині, перейменування держави в Волинь-Україну (14-15 ст. н.е.)

– побудова волинськими князями Запорізької Січі (кін. 14 – 15 ст. н.е.)

– розбудова держави Україна, боротьба з магнатством (16 – сер 17 ст. н.е.)

– війна магнатів та їх покровителів проти України (сер. 17 – поч. 18 ст. н.е.)

– окупація України Річчю Посполитою та Москвою, розгортання репресій проти рахмано-волхвівської системи (поч. 18 – кінець 18 ст. н.е.)

– поділ Речі Посполитої, захоплення більшої частини земель України імперією Романових, нищення усього рахманського та українського (кінець 18 ст. н.е. – поч. 20 ст. н.е.)

– спроба відновлення української державності, УНР (1917-1919 р.)

– захоплення України більшовиками (1918-1921 р.)

ЗА ОСТАННІ СТОЛІТТЯ МОСКОВСЬКА ІМПЕРІЯ ЗРОБИЛА ВСЕ, ЩОБИ УКРАЇНЦІ НЕ ЗНАЛИ СВОГО ПРАВДИВОГО МИНУЛОГО, ПОХОДЖЕННЯ СВОГО ПИСЬМА

ТА МОВИ, ВИТОКІВ СВОЄЇ МЕНТАЛЬНОСТІ ТА СВІТОГЛЯДУ. РЕПРЕСИВНА ПОЛІТИКА МОСКВИ БУЛА СКОНЦЕНТРОВАНА НА ТОМУ, ЩОБИ СТЕРТИ ПАМ'ЯТЬ ТИСЯЧОЛІТНІХ СЛОВ'ЯНСЬКИХ ДЕРЖАВНОСТЕЙ, ЗАЛИШИВШИ ЛИШЕНЬ ВІДНОСНО НЕДАВНЮ, ПЕРЕФАРБОВАНУ ТА ПЕРЕІМЕНОВАНУ НИМИ Ж "ЄДИНУ КОЛИСКУ", ЯКА СТАЛА ОСНОВОЮ "РУССКОГО МИРА".

ГЕРБ СОУРЕНЖА – СТОЛИЦІ ДУЛІБІЇ З ВЕЛЕСОВИЧНИМ НАПИСОМ, 3-8 СТ. Н.Е.

– Україна у складі СРСР, новітні репресії, голодомори, виселення (1922 – 1991 р.)

– незалежна Україна у спробах самоідентифікації (з 1991 року).

І на завершення.

Світоглядна перемога над "руським миром", над імперською лудою, яка тяжіє над слов'янським та українським минулим, криється не у боротьбі за спотворену Москвою "давньоруську літописну спадщину", а у розкритті того, чого московські ідеологи бояться найбільше:

– глибинної та правдивої слов'янської минульщини;

– знань про центральнослов'янське ядро на теренах Історичної Волині;

– збереженого спадку давніх слов'янських державностей (Великої Сукупії-Артанії, Дулібії, Росі), який тримає українська земля;

– справжніх давніх велесовичних текстів минулого, які вимагають ґрунтовного вивчення і шани...

То чи готові шукати правду?

Чи надалі будемо боротись лишень за урізані, перероблені та скопійовані московитами кириличні тексти?

Підготував Валентин Дем'янов